

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobců: **a) N. J., b) I. J., a c) L. J.**, všichni zastoupeni Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě žalobce a) proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 9. 2013, č. j. MV-18262-5/SO/sen-2013, o žalobě žalobce b) proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 9. 2013, č. j. MV-18182-5/SO/sen-2013, o žalobě žalobce c) proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2013, č. j. MV-18769-5/SO/sen-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobců a), b) a c) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2015, č. j. 8 A 157/2013 – 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.
- II. Soud **v y z ý v á** každého ze žalobců a), b) a c) zvlášť, aby zaplatil do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí České republice – Nejvyššímu správnímu soudu soudní poplatek ve výši **1.000 Kč** za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobci (dále též „stěžovatelé“) domáhají zrušení výše specifikovaného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byly zamítnuty jejich žaloby proti uvedeným rozhodnutím žalované. Těmi byla zamítnuta odvolání a potvrzena rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), ze dne 20. 7. 2012, č. j. OAM-28099-5/DP-2012, ze dne 20. 7. 2012, č. j. OAM-28046-3/DP-2012, a ze dne 20. 7. 2012, č. j. OAM-28039-3/DP-2012, kterými OAMP zastavil řízení o žádostech stěžovatelů o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Stěžovatelé totiž byli podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců oprávněni požádat o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky v období od 26. 2. 2012 do 14. 5. 2012. Jejich zákonný zástupce však žádost podal až 18. 5. 2012, protože měl za to, že lhůta končí posledním dnem vyznačeným v cestovním dokladu na štítku povolení k pobytu. Stěžovatelé navíc v inkriminovaném období byli nemocní. Správní orgán prvního stupně nicméně jejich žádosti o prominutí zmeškání lhůty nevyhověl.

Městský soud žalobu stěžovatele zamítl, protože žalovaná podle jeho názoru postupovala zcela v souladu s § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

[2] Proti zamítavému rozsudku městského soudu podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“) kasační stížnost, se kterou spojili návrh na přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti ve smyslu § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelé uvádí, že jejich individuální zájem na ochraně procesních práv významně převyšuje potenciální újmu, která by mohla vzniknout jiným osobám či potenciální ohrožení důležitého veřejného zájmu. Přiznání odkladného účinku nemůže způsobit jakoukoliv újmu třetí osobě. Realizace pravomocného rozhodnutí správních orgánů o jejich žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu by sice mohla být ve veřejném zájmu. Ten ovšem nelze stavět do konfliktu se zájmem stěžovatelů na ochraně jejich práva na spravedlivý proces, protože tento zájem znásobený zcela zásadními dopady do jejich života převyšuje jakýkoliv důležitý veřejný zájem. K právu na spravedlivý proces navíc náleží i právo účastníka vystupovat v řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro zastoupení apod. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100; nebo ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 140/2014 - 25).

[3] Stěžovatelé jsou nezaopatřenými osobami, které se soustavně připravují na své budoucí povolání. Nucené opuštění České republiky a zprětrhání dosud vybudovaných vazeb by pro ně znamenalo závažnou újmu. Všichni navštěvují prestižní vzdělávací zařízení, do kterého jejich rodiče investovali nemalé finanční prostředky. Jde však zejména o zprětrhání vazeb stěžovatelů k České republice. Během svého pobytu se zde zcela asimilovali do majoritní společnosti. Všichni stěžovatelé jsou vynikající studenti a také sportovci. Nucené opuštění České republiky by bylo v rozporu s Úmluvou o právech dítěte. Stěžovatelé také poukazují na to, že důvodem pro ukončení dlouhodobého pobytu na území České republiky bylo opožděné podání žádosti o prodloužení povolení k pobytu o pouhé 3 dny. Ať už šlo o pochybení rodičů nebo jiné objektivní překážky, stěžovatelé je nemohli ovlivnit. Svou argumentaci stěžovatelé podporují odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2015, č. j. 7 Azs 227/2015 - 31, kterým byl v obdobné věci přiznán odkladný účinek kasační stížnosti. Sedmý senát Nejvyššího správního soudu v dané věci vyšel z premisy, že nedojde-li k odkladu právních účinků napadeného rozsudku do meritorního rozhodnutí o kasační stížnosti, mohl by stěžovatel být nucen opustit Českou republiku, což by vzhledem k jeho stávajícím poměrům znamenalo nepoměrně větší újmu, než jaká může vzniknout jiným osobám.

[4] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřila.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. může být v řízení o kasační stížnosti přiznán a působit nejen ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu (či jeho částí), ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí (či jeho částí), k jehož přezkumu se dotyčné řízení před krajským soudem vedlo (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 - 96, publikované pod č. 786/2006 Sb. NSS).

[6] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním

odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé na osobě a situaci stěžovatele. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti.

[7] Nejvyšší správní soud poukazuje na stěžovateli citované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2015, č. j. 7 Azs 227/2015 - 31, ve kterém soud ve skutkové obdobné situaci (zamítnutí žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu) odkladný účinek kasační stížnosti přiznal. I v posuzované věci platí, že pokud by nedošlo k odložení právních účinků napadeného rozsudku a rozhodnutí správních orgánů, stěžovatelé by byli povinni opustit území České republiky. V opačném případě by jim hrozilo správní vyhoštění. V obou případech by to pro ně vzhledem k jejich poměrům představovalo zcela zásadní újmu. Podle Nejvyššího správního soudu nelze po stěžovatelích spravedlivě žádat, aby této újmě přešli tím, že budou vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem v ČR a bránili by se až proti rozhodnutí o případném správním vyhoštění (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. srpna 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100). Na tom je třeba trvat i s ohledem na věk stěžovatelů. Zejména v případě stěžovatelů b) a c), kteří jsou z pohledu Úmluvy o právech dítěte stále ještě dětmi, musí Nejvyšší správní soud poskytnout ochranu i jejich nejlepším zájmům (viz čl. 3 ve spojení s čl. 1 Úmluvy o právech dítěte). Ve vztahu k prvnímu kritériu pro přiznání odkladného účinku tedy lze uzavřít, že by následky napadených rozhodnutí pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Nejvyšší správní soud současně neshledal v konkrétních skutkových okolnostech případu důvod, na jehož základě by v dočasném setrvání stěžovatelů na území České republiky do doby rozhodnutí o kasační stížnosti mohl být spatřován rozpor s důležitým veřejným zájmem. Žalovaná, která by podobný důvod měla namítat, se ostatně k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřila.

[8] Nejvyšší správní soud proto podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. odkladný účinek kasační stížnosti přiznal. Do rozhodnutí o kasační stížnosti se tak pozastavují účinky rozsudku Městského soudu Praze ze dne 20. 10. 2015, č. j. 8 A 157/2013 – 50, rozhodnutí žalované ze dne 4. 9. 2013, č. j. MV-18262-5/SO/sen-2013, ze dne 30. 9. 2013, č. j. MV-18182-5/SO/sen-2013, a ze dne 25. 9. 2013, č. j. MV-18769-5/SO/sen-2013, i rozhodnutí OAMP ze dne 20. 7. 2012, č. j. OAM-28099-5/DP-2012, ze dne 20. 7. 2012, č. j. OAM-28046-3/DP-2012 a ze dne 20. 7. 2012, č. j. OAM-28039-3/DP-2012. Soud však připomíná, že může usnesení o přiznání odkladného účinku i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dodává, že usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. října 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publikováno pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

[9] Výrok č. II. usnesení vychází z toho, že povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit, podle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, aplikovaného *per analogiam* (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32). Každý ze stěžovatelů je proto povinen do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí zaplatit soudní poplatek ve výši 1.000 Kč. Účastníci řízení, kteří učinili společný návrh (§ 33 odst. 8 s. ř. s.), totiž tvoří tzv. nerozlučné společenství účastníků ve smyslu § 91 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb.,

občanský soudní řád, neboť tento institut v soudním řízení správním nelze aplikovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 As 74/2011 – 251). Každý ze stěžovatelů vystupuje v řízení jako samostatný účastník, a proto má povinnost zaplatit poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti každý z nich zvlášť [§ 2 odst. 2 písm. b) zákona o soudních poplatcích, a § 2 odst. 8 téhož zákona *a contrario*]. Poplatek je možno zaplatit na účet Nejvyššího správního soudu č. **3703-46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno, variabilní symbol pro identifikaci platby je **1010527615**.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2016

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu

Vyhovuji výzvě a zasílám v kolkových známkách určený soudní poplatek.

podpis

Místo pro nalepení kolkových známek: